

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/121/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1319202975
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Otília Belavá
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1319202975.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Otílie Belavej a členiek senátu JUDr. Renáty Janákovéj a Mgr. Jany Janics Bajánkovéj, v právnej veci žalobcu: ČSOB Leasing, a.s., so sídlom Panónska cesta 11, Bratislava, IČO : 35 704 413, zastúpený advokátskou kanceláriou Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners s.r.o., so sídlom Prievozska 4/B, Bratislava, IČO : 47 239 921, proti žalovaným: B. X.Y. X. S., K. XX.XX.XXXX, O. I. XXXX/XX, W., B. X. Y. H. O., K. XX.XX.XXXX, O. X. X, G., B. X.Y. Y. Y., K. XX.XX.XXXX, O. Na T. XXXX/XX, O. O., o zaplatenie istiny 14.630,54 eur, o odvolaní žalovaného v 3. rade proti rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 60C/57/2019-166 zo dňa 20.09.2022, takto

rozhodol:

- I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., II., III. vo vzťahu k žalovanému v 3. rade p o t v r d z u j e .
- II. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., II., III. vo vzťahu k žalovaným v 1. a 2. rade zostáva nedotknutý.
- III. Odvolací súd žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému v 3. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovaným v 2. a 3. rade uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 4.413,37 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.). Žalovaným v 1., 2. a 3. rade uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 10.217,17 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.) a žalobcovi priznal voči žalovaným v 1. až 3. rade nárok na náhradu trov konania v plnej výške (výrok III.).

2. Žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie bývalému Okresnému súdu Bratislava III dňa 29.05.2019 (od 01.06.2023 Mestský súd Bratislava IV) domáhal, aby uložil žalovaným v 2. a 3. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.413,37 eur a žalovaným v 1. až 3. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.217,17 eur. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že uzatvoril dňa 20.09.2013 so spoločnosťou TRIM TRADE s.r.o. (ďalej len „spoločnosť“) leasingovú zmluvu č. J. (č.l. 9), ktorej úlohou bolo financovanie nového stroja - tanierová miešačka P. XXXS, výrobné číslo XXXX/XXXX, ktorého cena predstavovala sumu 11.631,60 eur. Predmet financovania bol prevzatý dňa 27.09.2013 a spoločnosť sa zaviazala splácať nájom v 60-tich pravidelných mesačných splátkach vo výške 197,56 eur, počnúc dňom 11.10.2013. Platobnú disciplínu spoločnosť nedodrжала keďže uhradila len prvých 32 splátok a žalobca tak vypovedal leasingovú zmluvu dňom 25.07.2016. Následne žalobca vo finančnom vyúčtovaní predčasne ukončenej zmluvy vyúčtoval všetky nároky, ktoré mu vznikli s predčasným ukončením

leasingovej zmluvy, ktoré vyplývali z neuhradených splátok, zmluvných pokút, a celkový nedoplatok vyčíslil na sumu 4.413,37 eur. Žalobca vyzval spoločnosť na úhradu nedoplatku do 19.02.2017.

Žalobca uzatvoril so spoločnosťou ďalšiu leasingovú zmluvu č. J. dňa 05.05.2015 (č.l. 21), ktorej úlohou bolo financovanie použitého stroja - S. S. XXX-4, ktorého cena predstavovala sumu 28.200 eur. Spoločnosť sa zaviazala splácať nájom v 48-mich pravidelných mesačných splátkach vo výške 581,72 eur. Opäť spoločnosť nedodrжала platobnú disciplínu, keď uhradila len prvých 14 splátok, žalobca preto vypovedal leasingovú zmluvu dňom 25.07.2016. Vo finančnom vyúčtovaní predčasne ukončenej zmluvy žalobca vyúčtoval všetky nároky, ktoré mu vznikli s predčasným ukončením zmluvy, a celkový nedoplatok vyčíslil na sumu 11.962,33 eur.

Žalovaní v 1. až 3. rade boli na základe právoplatného odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Lučenec sp.zn. 3T/32/2019-814 zo dňa 09.05.2019 (č.l. 30) uznaní vinnými. Žalovaný v 1. rade z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a žalovaní v 2. a 3. rade z účastníctva k prečinu sprenevery podľa § 21 ods. 1 písm. d) v spojení s § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že žalovaný v 1. rade uzatvoril v mene spoločnosti leasingové zmluvy, ktoré riadne nesplácal, predmety financovania odpredal napriek tomu, že ich vlastníkom po celý čas bol žalobca. Žalovaní v 2. a 3. rade poskytli žalovanému v 1. rade pomoc pri odpredaji a dobrovoľnom výmaze spoločnosti, opakovane zabezpečili fiktívne preberacie protokoly, na základe ktorých predmety financovania fiktívne menili držiteľov, pričom tento stav nezodpovedal reálnemu stavu. Týmto konaním bola žalobcovi spôsobená škoda vo výške 23.569,20 eur, ktorú z prvej zmluvy eviduje ako neuhradenú škodu vo výške 4.413,37 eur, ktorá pozostáva z neuhradených leasingových splátok vo výške 517,38 eur; zmluvnej pokuty vo výške 42,02 eur; nedoplatku na havarijnom poistení vo výške 44,02 eur a zostatku istiny vo výške 809,95 eur. Z druhej zmluvy žalobca eviduje škodu vo výške 10.217,17 eur, ktorá pozostáva z nedoplatku na havarijnom poistení vo výške 165,41 eur; zostatku istiny vo výške 14.029,97 eur. V prospech žalovaných boli započítané úhrady v celkovej výške 3.978,21 eur. Podľa žalobcu, zákonné znaky škody boli preukázané listinnými dôkazmi a o osobách zodpovedných za škodu bolo už právoplatne rozhodnuté v trestnom konaní.

3. Uznesením sp.zn. 60C/57/2019-62 zo dňa 02.07.2019 súd prvej inštancie vydal platobný rozkaz, voči ktorému podal žalovaný v 3. rade odôvodnený odpor. Žalovaný v 3. rade potvrdil, že bol uznaný vinným z poskytnutia pomoci žalovanému v 1. rade pri odpredaji a následne pri dobrovoľnom výmaze spoločnosti, jeho pomoc však nesmerovala k vedomej účasti na skutku žalovaného v 1. rade (predaj predmetu leasingu tretím osobám), ku ktorému došlo bez časovej a skutkovej súvislosti medzi konaním žalovaného v 1. rade a konaním žalovaných v 2. a 3. rade. Poprel účasť na prisvojení si a predaji predmetov leasingu, nakoľko k predajom došlo v nezistenom čase pred zrušením spoločnosti a bez jeho vedomia. Skutok sprenevery spáchaný zrejme žalovaným v 1. rade predchádzal pôsobeniu žalovaných pri zrušení spoločnosti a neznamená to dôkaz o vedomosti žalovaného v 3. rade o sprenevere predmetu leasingu. Zároveň namietal, že predchádzajúce rozhodnutie súdu bráni konaniu a rozhodnutiu v tejto veci.

4. K podanému odporu žalobca uviedol, že námietka žalovaného v 3. rade o sprenevere je zmätočná a právne irelevantná, keďže v tomto konaní nie je možné skúmať rozhodnutie trestného súdu ktorým bol žalovaný v 3. rade uznaný vinným zo spáchania trestného činu. Aj námietku prekážky právoplatne rozhodnutej veci, považuje žalobca za účelovú, nakoľko nemá vedomosť o existencii konania voči žalovanému v 3. rade. Náhradu škody spôsobenej trestným činom, ktorú si žalobca uplatňuje, je jej právny titul odlišný od leasingovej zmluvy, ktorá je predmetom tohto konania. Voči žalovanému v 1. rade žalobca znížil svoj nárok, nakoľko by došlo k dvojitému plneniu, avšak voči žalovanému v 3. rade takáto povinnosť neexistuje. Žalobca tiež poukázal na to, že žalovaný v 3. rade bol povinný predložiť dôkazy na podporu svojich tvrdení, čo však nevykonal.

5. Žalovaný v 1. rade sa k žalobe vyjadril s tým, že predmet tohto súdneho konania bol predmetom súdneho konania vedeného na Okresnom súde Lučenec pod sp.zn. 14Cb/22/2017, kde ho súd zaviazal k úhrade sumy 4.413,37 eur s príslušenstvom a tak má za to, že ide o prekážku litispendencie.

6. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil § 420, § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 193 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a vecne tým, že bol viazaný rozhodnutím Okresného súdu Lučenec sp.zn. 3T/32/2019-814 zo dňa 09.05.2019, ktorým boli žalovaní uznaní za vinných zo spáchania prečinu sprenevery, za čo boli odsúdení na tom skutkovom základe, že žalovaný v 1. rade, ako zodpovedný zástupca spoločnosti, dostal na základe leasingových zmlúv do užívania pracovné stroje, leasingové splátky riadne nesplácal, leasingové zmluvy boli predčasne ukončené, predmety leasingu nevrátil ale ich odpredal a za pomoci žalovaných v 2. a 3. rade zabezpečil dobrovoľný výmaz spoločnosti z obchodného registra keď ďalší právny nástupcovia zabezpečili fiktívne vystavané preberacie a odovzdávacie protokoly, na základe ktorých v priebehu roku 2017 predmetné

stroje niekoľko krát zmenili držiteľa, avšak v protokole uvedení držiteľa fyzické prevzatie predmetných strojov nepotvrdili, čím takýmto konaním spôsobili žalobcovi škodu vo výške 23.569,20 eur s DPH. Predmetným rozsudkom bol žalobca s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces. V odseku 10. napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na procesnú aktivitu strán sporu tak, že títo majú uvádzať vlastné skutkové tvrdenia, poprieť skutkové tvrdenia protistrany, predkladať a navrhovať dôkazy. Súd nevykoná dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení strán, pričom ak protistrana nepoprie skutkové tvrdenia druhej strany sporu, považujú sa tieto skutkové tvrdenia za nesporné a nie je potrebné ich v konaní dokazovať. Nesporné skutkové tvrdenia si súd osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza. Identifikáciu či je skutkové tvrdenie strany sporné alebo nesporné súd vykoná podľa toho, či bolo tvrdenie účinne popreté protistranou a iba účinne popreté skutkové tvrdenie sa považuje za sporné. V tejto súvislosti v odseku 11. napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaní nepopreli výšku škody, preto výšku spôsobenej škody považoval súd za nespornú tak ako ju ustálil súd v trestnom konaní. Obranu res iudicata žalovaným v 1.rade, súd prvej inštancie vyhodnotil a odôvodnil v odseku 12. napadnutého rozhodnutia so záverom, že Okresný súd Lučenec rozsudkom sp.zn. 14Cb/22/2017-152 zo dňa 23.11.2017 uložil žalovanému v 1. rade povinnosť, spoločne so spoločnosťou Bussinesin.sk, s.r.o. zaplatiť žalobcovi sumu 4.413,37 eur titulom ručenia z leasingovej zmluvy č. J., predmetom ktorej bolo dodanie tanierovej miešačky. Preto námietku prekážky právoplatne rozhodnutej veci vyhodnotil súd prvej inštancie ako nedôvodnú, nakoľko žalobca si voči žalovanému v 1. rade uplatnil len takú časť nesporného nároku, ktorá nebola súdom priznaná titulom uzatvorenej ručiteľskej zmluvy. Súd považoval za preukázané, že žalovaní spôsobili žalobcovi škodu, výšku škody považoval za nespornú, preto zaviazal žalovaných k jej náhrade. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 CSP, a keďže žalobca mal vo veci plný úspech, zaviazal žalovaných k náhrade jeho trov v plnej výške, v spojení s § 262 CSP.

7. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v 3. rade odvolanie proti všetkým výrokom a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne.

8. Žalovaný v 3. rade namieta, že žalobca sa domáha náhrady škody voči osobe, ku ktorej nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi skutkom a vznikom škody. Aj keď pravdou je, že žalovaný v 3. rade bol uznaný vinným z poskytnutia pomoci žalovanému v 1. rade pri „odpredaji“ a následnom dobrovoľnom výmaze spoločnosti z obchodného registra, takáto pomoc však nespočíva vo vedomej účasti na skutku žalovaného v 1. rade (predaj predmetov leasingu tretím osobám bez časovej a skutkovej súvislosti medzi konaním žalovaného v 1. rade a konaním žalovaných v 2. a 3. rade). Išlo výhradne o pomoc pri ukončení podnikania spoločnosti. Žalovaný v 3. rade nepoprel svoju účasť na zrušení spoločnosti zlúčením, avšak popiera účasť na prisvojení si a na predaji predmetov leasingu žalovaným v 1.rade, nakoľko k predaju strojov došlo v nezistenom čase pred zrušením spoločnosti a bez vedomosti žalovaného v 3. rade o predaji strojov žalovaným v 1. rade. Zrušenie spoločnosti zlúčením, podľa predpisov obchodného práva, bolo spísané notárskou zápisnicou a zapísané do obchodného registra, pričom predmetom týchto právnych úkonov žalovanými v 2. a 3. rade nebol žiaden stroj leasingovaný žalobcom. Skutok sprenevery spáchaný zrejme žalovaným v 1. rade nepochybne predchádzal pôsobeniu žalovaných v 2. a 3. rade pri zrušení zlúčením bez konkrétnej súvislosti a nie je dôkazom o vedomosti žalovaného v 3. rade o sprenevere predmetov leasingu.

9. Žalovaný v 3. rade tiež namieta, že v rovnakej veci bolo vydané právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Lučenec pred podaním predmetnej žaloby, ktoré už zaviazalo žalovaného k plneniu dlhu z leasingovej zmluvy (rozhodnutie iného súdu v konaní rovnakého žalobcu voči rovnakému žalovanému v 1. rade z ručenia z vlastnej zmenky v totožnej veci zabezpečenia pohľadávok z tej istej leasingovej zmluvy, bráni konaniu a rozhodnutiu v tejto veci).

10. Žalobca sa k podanému odvolaniu vyjadril s tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok v celom rozsahu potvrdil a žalobcovi priznal voči žalovanému v 3. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

10.1. Námietku prekážky právoplatne rozhodnutej veci považuje za zavádzajúcu a účelovú. Žalobca si voči žalovanému v 1. rade (nie v oči žalovanému v 3. rade) uplatnil v minulosti nárok z leasingovej zmluvy, pričom v prebiehajúcom konaní sa jedná o nárok titulom náhrady škody. Žalovaný v 3. rade využíva procesnú obranu uplatnenú žalovaným v 1. rade, pričom táto bola i voči žalovanému v 1. rade vyhodnotená ako nedôvodná. Nakoľko v danej veci ide o osobu odlišnú od žalovaného v 1. rade a žalovaný v 3. rade nepreukázal, že by bol účastníkom iného civilného súdneho konania, je táto procesná obrana bez právnej relevancie.

10.2. K rozsahu viazanosti civilného súdu závermi trestného konania žalobca poukázal na aktuálny právny názor Ústavného súdu SR v náleze sp. zn. III. ÚS 507/2013 zo dňa 29.05.2014 z ktorého citoval

„... V civilnom konaní si konajúci súd nemôže urobiť úsudok o tom, či boli naplnené znaky skutkovej podstaty určitého trestného činu. [...] Objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu sprenevery je daná okrem iného prisvojením si cudzej veci. Následkom protiprávneho konania musí byť vznik škody (... a spôsobí tak na cudzom majetku škodu...). [...] Ak teda okresný súd v trestnej veci právoplatne rozhodol o tom, že sťažovateľka spáchala trestný čin sprenevery, potom záväznosť jeho rozsudku pre súdy v civilnom konaní podľa § 135 ods. 1 OSP znamená aj záväznosť v otázke existencie zavineného protiprávneho konania sťažovateľky, vzniku škodlivého následku a príčinnej súvislosti medzi nimi. [...] Ak za daných okolností krajský súd a najvyšší súd v konaní o náhradu škody vychádzali zo skutkových a právnych záverov plynúcich zo súvisiacej trestnej veci, nemožno podľa názoru ústavného súdu ich postoju nič vyčítať, pretože podľa § 135 ods. 1 OSP závery trestného konania boli civilné súdy povinné rešpektovať. Uvedený záver by platil aj v prípade, že by sa v civilnom sporovom konaní krajský súd a najvyšší súd so závermi z trestnej veci nestotožňovali. ...“.

Na totožný právny názor ústavného súdu poukázal žalobca v sťažnosti pod sp. zn. I. ÚS 269/2011 SR zo dňa 23.11.2011, z ktorého v odseku 7. svojho vyjadrenia k podanému odvolaniu tiež citoval.

10.3. Žalobca s odkazom na § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka má za to, že voči žalovanému v 3. rade neexistuje prekážka „res iudicata“ voči žiadnej časti nárokov žalobcu, a žalovaný v 3. rade zodpovedá spoločne a nerozdielne s ostatnými páchatelmi trestného činu za celú spôsobenú škodu. Subjektívne tvrdenia žalovaného v 3. rade o miere jeho podielu na spáchaní trestného činu sú v priamom rozpore so zisteným skutkovým stavom vykonaným trestným súdom. Žalobca ako poškodený nemá povinnosť rozoberať čiastkové konania odsúdených a má právo na náhradu celej spôsobenej škody. Týmto nie je dotknuté právo žalovaného v 3. rade domáhať sa regresného nároku voči ostávajúcim žalovaným. Právo na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nemožno považovať za porušenie tohto základného práva (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06).

11. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a odvolaniu žalovaného v 3. rade nie je možné vyhovieť.

12. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

13. V preskúmvanej veci treba vychádzať z uplatnenej náhrady škody v zmysle § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorá je prioritne zameraná na reparáciu zníženia majetkového stavu poškodeného, a ktorej právny základ a okruh sporových strán v predmetnej veci vymedzuje právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Lučenec sp.zn. 3T/32/2019-814 zo dňa 09.05.2019 (č.l. 30). Vo vzťahu k žalovanému v 1. rade je nepochybne daný záver o tom, že škodu spôsobil, že je za vzniknutú škodu plne zodpovedný, že škoda vznikla v priamej príčinnej súvislosti s jeho protiprávnym konaním, ako to vyplýva z rozhodnutia Okresného súdu Lučenec sp.zn. 3T/32/2019-814 zo dňa 09.05.2019, ktorým bol za prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona odsúdený na peňažný trest vo výmere 800,- eur (v prípade úmyselného zmarenia peňažného trestu bol uložený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok) a spoločnosť ČSOB Leasing, a.s., IČO: 35 704 713 bola so svojím nárokom na náhradu škody odkázaná na civilný proces. Vo vzťahu k žalovaným v 2. a 3. rade je nepochybne tiež daný záver o tom, že škodu spôsobili, že za vzniknutú škodu sú plne zodpovední, že škoda vznikla v priamej príčinnej súvislosti s ich protiprávnym konaním, ako to vyplýva z rozhodnutia Okresného súdu Lučenec sp.zn. 3T/32/2019-814 zo dňa 09.05.2019, ktorým boli za účasť k prečinu sprenevery podľa § 21 ods. 1 písm. d) v spojení s § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona odsúdení na peňažný trest vo výmere 800 eur každý samostatne (v prípade úmyselného zmarenia peňažného trestu bol im uložený každému samostatne náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok) a spoločnosť ČSOB Leasing, a.s., IČO: 35 704 713 bola so svojím nárokom na náhradu škody odkázaná na civilný proces. Na základe uvedeného právoplatného rozhodnutia, odvolací súd zdôrazňuje, že v konaní tak bolo jednoznačne preukázané, že žalovaní ako škodcovia za svoju činnosť, ktorou bola spôsobená škoda, boli právoplatne uznaní vinnými a boli odsúdení. Uvedená trestná činnosť žalovaných mala za následok vznik škody s ktorou bol žalobca odkázaný na civilný proces. Inými slovami činnosťou, ktorou bola škoda žalovanými v 1. až 3. rade

spôsobená, dáva žalobcovi v spojení s rozhodnutím Okresného súdu Lučenec sp.zn. 3T/32/2019-814 zo dňa 09.05.2019 priamy legitímny právny dôvod pre uplatnenú náhradu škody v civilnom konaní.

14. Odvolací súd s poukazom na skutočnosť, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci vo vzťahu k žalovaným spoločne a nerozdielne, pričom odvolanie podal výlučne len žalovaný v 3. rade, dospel k názoru, že je potrebné sa prioritne zaoberať otázkou, či za danej situácie má odvolanie podané žalovaným v 3. rade dopad aj na žalovaných v 1. a 2. rade ?

14.1. Súd prvej inštancie o zodpovednosti za škodu bez ďalšieho rozhodol podľa § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru odvolacieho súdu, preukázaná príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti zo strany žalovaných v 1. až 3. rade bola nepochybne preukázaná rozhodnutím Okresného súdu Lučenec sp.zn. 3T/32/2019-814 zo dňa 09.05.2019, čím je daná ich zodpovednosť za vzniknutú škodu spoločne a nerozdielne. Zásadne platí, že pokiaľ bola škoda spôsobená dvomi alebo viacerými škodcami, a to či už súbežnou činnosťou, alebo na sebe nezávislou činnosťou, za vzniknutú škodu zodpovedajú škodcovia spoločne a nerozdielne, t.j. solidárna zodpovednosť. Podstata solidárnej zodpovednosti spočíva v tom, že každý škodca zodpovedá za ostatných a všetci zodpovedajú za každého jednotlivého škodcu. Zmyslom solidárnej zodpovednosti je prehliť zodpovednosť škodcov za spôsobenú škodu a dôsledne zabezpečiť ochranu práv poškodeného. Zákonná úprava tak umožňuje poškodenému domáhať sa náhrady škody na ktoromkoľvek zo škodcov, pretože funkciou pasívnej solidarity je uľahčenie pozície poškodeného. Poškodený môže požadovať náhradu škody len od jedného škodcu, ktorý sa však nemôže brániť tým, aby poškodený požadoval náhradu aj od ostatných škodcov. Pri procesnom spoločenstve, kedy na strane žalobcu alebo na strane žalovaného vystupuje viac osôb je rozhodné, či ide o spoločenstvo samostatné alebo nerozlučné. V prípade samostatného spoločenstva koná každý účastník sám za seba a jeho úkony sú bez vplyvu na práva a povinnosti ostatných spoločníkov. Naproti tomu v prípade, že účastníci majú postavenie nerozlučných spoločníkov, úkony jedného z nich zaväzujú všetkých spoločníkov. Pre posúdenie, či ide o samostatné alebo nerozlučné spoločenstvo, je rozhodujúca povaha predmetu konania vyplývajúca z hmotného práva; tam, kde hmotné právo neumožňuje, aby predmet konania bol prejednávaný samostatne voči každému spoločníkovi, ide o nerozlučné spoločenstvo. Súdna prax aj právna teória vychádza z toho, že osoby zaviazané k solidárnemu plneniu sú spoločníkmi samostatnými (napr. B. č.XXXX, uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo 17. 2. 2000, sp. zn. 20 Cdo 2599/98, uverejnené v časopise Soudní judikatura č. X, roč. 2000 pod č. XX, O. X., P. J., S. Z. a kol.: Občiansky súdny rád. Komentár I. díl, 7. vydanie, Praha, C. H. Beck, 2006, str. 398). Úprava spoločnej zodpovednosti viacerých osôb zodpovedných za škodu vychádza zo zásady solidarity a je pravidlom. Pri škode spôsobenej viacerými subjektmi dáva zákon prednosť pravidlu spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti voči poškodenému s tým, že vo vzájomnom pomere sa škodcovia vypořádajú podľa účasti na spôsobení škody (§ 439 Občianskeho zákonníka). V danej veci žalovaní majú postavenie samostatných spoločníkov, a preto ak odvolanie podal iba žalovaný v 3. rade, tento úkon nezaložil účinky aj pre žalovaných v 1. a 2. rade. Odvolací súd tak odvolanie žalovaného v 3. rade neskúmal vo vzťahu k ostatným žalovaným, a tak rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo vzťahu k žalovaným v 1. a 2. rade právoplatné.

15. Námietku žalovaného v 3. rade uvedenú v odseku 8. tohto rozhodnutia, že žalobca sa domáha náhrady škody voči osobe, ku ktorej nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi skutkom a vznikom škody; aj keď žalovaný v 3. rade bol uznaný vinným z poskytnutia pomoci žalovanému v 1. rade pri „odpredaji“ a následnom dobrovoľnom výmaze spoločnosti z obchodného registra, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

15.1. Ako uviedol odvolací súd v odseku 13. tohto rozhodnutia, právny základ a okruh sporových strán v predmetnej veci vymedzuje právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Lučenec sp.zn. 3T/32/2019-814 zo dňa 09.05.2019. Tým, že žalovaní v 1. až 3. rade sa dopustili svojím konaním uvedeným v rozhodnutí Okresného súdu Lučenec sp.zn. 3T/32/2019-814 zo dňa 09.05.2019 porušenia v rozhodnutí uvedených zákonných povinností, v dôsledku ktorých došlo k vzniku škody na strane žalobcu (zostatok neuhradených leasingových splátok, zmluvná pokuta a iné nároky vyplývajúce zo všeobecných zmluvných podmienok leasingových zmlúv), bola daná priama príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti na strane žalovaných a vznikom škody na strane žalobcu. Inak povedané, priamou príčinou žalovanej škody bolo podvodné konanie žalovaných 1. až 3. rade, ktorí ako obžalovaní boli uznaní vinnými zo spáchania žalovaný v 1. rade za prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a žalovaní v 2. a 3. rade za účasti k prečinu sprenevery podľa § 21 ods. 1 písm. d) v spojení s § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, čím je daná ich zodpovednosť za vzniknutú škodu, s nárokom ktorej bol žalobca odkázaný na civilný proces.

15.2. Podľa § 193 CSP, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

15.3. Odvolací súd tak uzatvára, keďže civilný súd je skutkovým aj právnym vymedzením trestného činu vo výroku trestného rozsudku v zmysle § 193 CSP viazaný, t.j. musí z neho vychádzať ako celku a pritom brať do úvahy jeho právnu aj skutkovú časť, ktorá rieši naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu konkrétneho konania páchatel'a/obžalovaného, predmetná námietka žalovaného v 3. rade je bezdôvodná. Žalovaný v 3. rade tak bez právnej relevancie použil predmetnú obranu v civilnom konaní, pričom dôkazné bremeno o tom, že škodu nezavinil má žalovaný (§ 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka). V tomto kontexte odvolací súd tiež zdôrazňuje, že žalovaní v 1. až 3. rade priamo vystupovali v trestnom konaní, v ktorom mali možnosť skutkovo a právne argumentovať, ako aj robiť dôkazné návrhy. Viazanosť súdu v civilnom konaní trestným rozsudkom v zmysle § 193 CSP sa pritom môže presadiť len vo vzťahu k osobám, ktoré vystupovali v trestnom konaní, v ktorom mali možnosť skutkovo a právne argumentovať, ako aj robiť dôkazné návrhy. Preto už v rámci trestného konania mal žalovaný v 3. rade možnosť tvrdiť a preukazovať, že škodu nezavinil a tak jeho obrana nemôže privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie práve pre viazanosť civilného súdu trestným rozsudkom (odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že žalovaný v 3. rade v postavení obžalovaného sa vzdal práva proti trestnému rozsudku, rovnako ako ostatní obžalovaní, podať odvolanie, čo má nezvratné procesné účinky aj k ďalším súvislostiam k civilnému konaniu).

15.4. Otázka výšky škody bola v konaní žalovanými v 1. a 3. rade namietaná len vo vzťahu prekážky rozhodnutej veci Okresným súdom Lučenec sp.zn. 14Cb/22/2017-152 zo dňa 23.11.2017. Súd prvej inštancie výšku škody stanovil v rozsahu vyúčtovania žalobcom vo vzťahu k obom leasingovým zmluvám tak, ako je uvedené v odseku 2. tohto rozhodnutia so zohľadnením vykonaných úhrad, zodpovedajúcich hodnote leasingových zmlúv a následných sankcií vyplývajúcich z porušenia leasingových zmlúv, v súlade so Všeobecnými zmluvnými podmienkami finančného leasingu. A s poukazom na základ uplatneného nároku vyplývajúci z rozhodnutia Okresného súdu Lučenec sp.zn. 3T/32/2019-814 zo dňa 09.05.2019 (že viaceré osoby svojou trestnou činnosťou spôsobili spoločne inej osobe škodu), o solidárnej zodpovednosti viacerých škodcov rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

16. Námietku žalovaného v 3. rade uvedenú v odseku 9. tohto rozhodnutia, že v rovnakej veci bolo vydané právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Lučenec pred podaním predmetnej žaloby, ktoré už zaviazalo žalovaného k plneniu dlhu z leasingovej zmluvy, čo bráni konaniu a rozhodnutiu v tejto veci, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

16.1. V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v 3. rade túto svoju námietku v podanom odvolaní nešpecifikoval dostatočne (neuviedol spisovú značku rozhodnutia Okresného súdu Lučenec). Napriek uvedenému, odvolací súd s poukazom na obsah spisu a kontext útoku a obrany sporových strán, pre právnu čistotu a úplnosť preskúmania podaného odvolania konštatuje, že prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) patrí k procesným podmienkam a jej existencia vedie v každom štádiu konania bez ďalšieho k jeho zastaveniu. Táto prekážka nastáva vtedy, ak má byť v novom konaní prejednaná tá istá vec, o ktorej už bolo skôr právoplatne rozhodnuté. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Z hľadiska totožnosti osôb nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petítom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t. j. ak vyplýva z rovnakého skutku). Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne, resp. inak.

16.2. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno prisvedčiť žalovanému v 3. rade, že (poznámka odvolacieho súdu: pravdepodobne mal na mysli) právoplatný rozsudok Okresného súdu Lučenec sp.zn. 14Cb/22/2017-152 zo dňa 23.11.2017, v ktorom na strane žalobcu je ČSOB Leasing, a.s., Panónska

cesta 11, Bratislava, IČO : 35 704 413 a na strane žalovaných v 1. rade je Bussinesin.sk, s.r.o., Horná 26, Banská Bystrica, IČO: 46 889 531, v 2. rade X. S., K. XX.XX.XXXX, I. XXXX/XX, W., o zaplatenie 15.532,57 eur s príslušenstvom, ktorým boli žalovaní v 1. a 2. rade zaviazaní k povinnosti spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 4.413,37 eur s 9% úrokom z omeškania ročne od 20.02.2017 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia s tým, že splnením povinnosti jedným zo žalovaných zaniká povinnosť druhého v rozsahu plnenia (výrok I.); žalovaný v 1. rade bol zaviazaný k povinnosti zaplatiť žalobcovi 11.119,20 eur s 9% úrokom z omeškania ročne od 20.02.2017 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (výrok II.) a žalovaní v 1. a 2. rade boli zaviazaní k povinnosti nahradiť žalobcovi trovy konania v celom rozsahu vo výške ktorá bude uvedená v osobitnom uznesení do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (výrok III.), zakladá prekážku veci rozsúdenej a to vo vzťahu k predmetnej preskúmvanej veci.

16.3.V prvom rade odvolací súd apeluje na skutočnosť, že právnym základom pre rozhodnutie Okresného súdu Lučenec sp.zn. 14Cb/22/2017-152 zo dňa 23.11.2017 bola Leasingová zmluva č. LZF/13/10234 zo dňa 20.09.2013 v spojení s ručiteľskou listinou č. 13/10234/ZAR a Leasingová zmluva č. LZF/13/10044 zo dňa 01.03.2013, vo vzťahu ktorým žalovaný v 1. rade porušil zmluvné dojednania a žalobca v zmysle Všeobecných zmluvných podmienok finančného leasingu, obe leasingové zmluvy vypovedal, v dôsledku čoho mu vznikol nárok na finančné vyrovnanie špecifikované v žalobe, a žalovaný v 2. rade v konaní vystupuje z dôvodu ručenia vo vzťahu k Leasingovej zmluve č. LZF/13/10234 zo dňa 20.09.2013. Z uvedeného je nepochybné, že titulom uplatneného nároku sú pohľadávky žalobcu vyplývajúce z leasingových zmlúv. Avšak v preskúmvanom rozhodnutí súdu prvej inštancie, titulom uplatneného nároku je rozhodnutie Okresného súdu Lučenec sp.zn. 3T/32/2019-814 zo dňa 09.05.2019, ktorým bol o.i. aj žalovaný v 3. rade uznaný vinným za účasť k prečinu sprenevery podľa § 21 ods. 1 písm. d) v spojení s § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a odsúdený na peňažný trest a žalobca bol so svojím nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces. Takže titul uplatneného nároku, predmet konania ako aj právne posúdenie sú v rozhodnutí Okresného súdu Lučenec sp.zn. 14Cb/22/2017-152 zo dňa 23.11.2017 odlišné ako v predmetnom preskúmvanom rozhodnutí.

16.4.V druhom rade odvolací súd poukazuje na rozdielny okruh účastníkov na strane žalovaných vymedzený v rozhodnutí Okresného súdu Lučenec sp.zn. 14Cb/22/2017-152 zo dňa 23.11.2017 od vymedzenia žalovaných v tomto preskúmvanom rozhodnutí. Pokiaľ ide o spojitosť žalovaného v 1. rade Bussinesin.sk, s.r.o., IČO: 46 889 531 v rozhodnutí Okresného súdu Lučenec sp.zn. 14Cb/22/2017-152 zo dňa 23.11.2017 a žalovaného v 3. rade Y. Y., K. XX.XX.XXXX, Na T. XXXX/XX, O. O. v predmetnom preskúmvanom rozhodnutí, odvolací súd je názoru, že aj keď žalovaný Y. Y. ako fyzická osoba je prepojený so žalovaným Bussinesin.sk, s.r.o., IČO: 46 889 531, nakoľko je jeho štatutárnym zástupcom/konateľom, postavenie právnickej osoby a fyzickej osoby v súdnom konaní vymedzuje ich špecifické právne postavenie a tomu vymedzujúce práva a povinnosti. Preto predmetnú spojitosť môžu riešiť výlučne len medzi sebou v zmysle § 135a ods. 1, ods. 2 Obchodného zákonníka, keďže Y. Y. ako konateľ spoločnosti Bussinesin.sk, s.r.o., má povinnosť vykonávať svoju činnosť s odbornou starostlivosťou (duty of care), v súlade so záujmami spoločnosti a v prípade porušenia svojich povinností voči spoločnosti, má povinnosť nahradiť škodu ktorú svojím konaním spoločnosti spôsobil.

17. Súd prvej inštancie sa dôsledne zaoberal posúdením dôvodnosti podanej žaloby a to z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobca preukazoval opodstatnenosť svojej žaloby a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaní bránili proti uplatňovanému nároku. Správne zameral svoje dokazovanie na zisťovanie všetkých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia danej veci, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyšli najavo, následne tieto, v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 v spojení s § 191 CSP) vyhodnotil a dospel tak k správny skutkovým záverom, z ktorých vyvodil aj správne právne závery, keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia o náhrade škody, ktoré správne vyložil a svoje závery premietol do rozhodnutia tak, ako je uvedené v odseku 1. tohto rozhodnutia.

18. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu

hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

18.1. Pokiaľ žalovaný v 3. rade v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, považuje odvolací súd skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie za správne. Odvolacie námietky uplatnené žalovaným v 3. rade v podanom odvolaní nie sú dôvodné, nevyplývajú z obsahu spisu, o takýchto okolnostiach nepredložil žiadne dôkazy a tak takéto námietky nie sú spôsobilé privodiť zmenu alebo zrušenie odvolaním napadnutého rozhodnutia. Skutkové zistenia súdom prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, a preto sa v zmysle § 387 ods. 1, ods. 2 CSP odvolací súd s napadnutým rozhodnutím v celom rozsahu stotožňuje.

19. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva sporovej strany na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

20. Krajský súd v Bratislave dospel k záveru, že obsah odvolania podaného žalovaným v 3. rade nebol spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi ktorý mal v odvolacom konaní úspech, priznal voči žalovanému v 3. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia

právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehotá plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)